

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **K. G.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2015 r. wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 25/13, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt III K 20/12,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić wniosek;**
- 2) zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie wniosku o wznowienie postępowania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt III K 20/12, K. G. został uznany winnym czynu z art. 148 § 1 k.k. Wyrok ten został następnie zmieniony w stosunku do skazanego w ten sposób, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II AKa

25/13, podwyższył wymierzoną skazanemu karę pozbawienia wolności do 15 lat, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji. Kasacja obrońcy skazanego od wyroku Sądu II instancji została oddalona przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadna postanowieniem z dnia 7 marca 2014 r. (V KK 325/13).

W dniu 18 maja 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy skazanego z wnioskiem o:

- 1) wznowienie na korzyść skazanego postępowania karnego zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 25/13, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt III K 20/12;
- 2) uchylenie, w odniesieniu do skazanego, wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt III K 20/12, którym K. G. został uznany winnym czynu z art. 148 § 1 k.k.;
- 3) uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 25/13, w którym podwyższono wymierzoną skazanemu karę pozbawienia wolności do 15 lat, w pozostałym zakresie utrzymując wyrok sądu I instancji w mocy;
- 4) przekazanie sprawy skazanego K. G. do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

Nadto obrońca skazanego wniósł o zasądzenie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

Obrońca skazanego podniósł, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się w sprawie nowe fakty i dowody, nie znane przedtem Sądowi, wskazujące na to, że K.G. został skazany za przestępstwo zagrożone karą surowszą „*albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary*” (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Sąd Okręgowy we Wrocławiu przyjął bowiem za podstawę ustaleń faktycznych pierwsze wyjaśnienia współoskarżonej w sprawie E.C., w których szczegółowo opisała ona jaka była m.in. rola skazanego w zdarzeniu. Sąd odwoławczy, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy w zakresie winy, podzielił ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Tymczasem, zdaniem Autorki wniosku, po wydaniu wyroków, skazany pozyskał wiedzę o istnieniu dwóch nowych świadków, którzy odbywali karę wraz ze skazaną w tej samej sprawie E. C., i

którym przedstawiła ona szczegółowy przebieg zabójstwa B.K., tj. czynu przypisanego skazanemu, w sposób odmienny, niż ten który Sądy przyjęły za podstawę ustaleń faktycznych. Z informacji uzyskanych przez świadków od E. C. wynika, że kłamała ona na temat udziału K. G. w zabójstwie B. K.. Z usłyszanej przez świadków relacji E. C. miałoby wynikać, że to ona pobiła pokrzywdzonego, kopiała go, a K. G. próbował jedynie ją uspokoić i odciągnąć od pokrzywdzonego.

W odpowiedzi na powyższy wniosek o wznowienie postępowania, Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy K. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pełni należy podzielić argumentację przedstawioną w piśmie Prokuratora Prokuratury Generalnej z dnia 8 czerwca 2015 r., w którym wniósł on o oddalenie wniosku obrońcy skazanego. Z wniosku o wznowienie postępowania wynika bowiem, że ewentualne zeznania wymienionych przez obrońcę nowych świadków nie przedstawiają nowych faktów lub dowodów, lecz co najwyżej miałyby potwierdzić znane już wcześniej Sądowi wyjaśnienia skazanej E. C. co do przebiegu zdarzenia. Wersja, którą mieli usłyszeć od skazanej E. C. nowi świadkowie, była przedmiotem analizy Sądu, który w kontekście całości zebranego materiału dowodowego uznał ją za niewiarygodną i oparł ustalenia faktyczne m.in. na pierwotnych wyjaśnieniach skazanej E.C., złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których potwierdzała ona udział skazanego w zabójstwie.

W tej sytuacji, zeznania świadków, którzy mieliby zrelacjonować przedstawioną im przez E. C. wersję zdarzeń znaną już Sądowi z późniejszych wyjaśnień skazanej, nie można uznać za nowe dowody, nieznane przedtem sądowi w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. W istocie, bowiem są to dowody na okoliczność przedstawienia przez E. C. określonego przebiegu zdarzenia, w sytuacji, gdy relacja ta była już znana wcześniej Sądom orzekającym w sprawie, a źródłem tej wiedzy były wyjaśnienia składane bezpośrednio przez E. C.. Nie są to więc dowody, które bezpośrednio odnoszą się do samego zdarzenia, ale jedynie potwierdzają fakt przedstawiania przez skazaną odmiennych wersji zdarzeń. Jak już wspomniano, fakt ten był znany Sądom orzekającym w sprawie, a wynikał z porównania treści wyjaśnień składanych przez E. C. w toku postępowania.

Mając na względzie powyższe okoliczności należało orzec jak w sentencji.

Wyznaczonemu z urzędu obrońcy skazanego przysługuje od Skarbu Państwa wynagrodzenie za sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.). Wysokość tego wynagrodzenia należało ustalić stosownie do zasad i stawek określonych treścią § 2 ust. 1 i 2 i § 19 w zw. z § 14 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U z 2013 r., poz.461). Zważywszy na zakres koniecznej do wykonania przez obrońcę pracy i brak szczegółowego uzasadnienia wniosku o zastosowanie stawki podwyższonej, o której mowa w § 19 pkt 1 wspomnianego rozporządzenia, zasądzono wynagrodzenie w oparciu o stawkę opłaty w podstawowej wysokości, powiększoną o stawkę podatku VAT.